

sion, som var nebsat for at undersøge disse Forhold. Statsrevisionen har i sin Betænkning gjen-tagende erkjendt, at der fra Ministeriets Side var gjort, hvad der kunde gjøres, og at man ventede det bedste Resultat deraf. Jeg skal i Forbindelse hermed sige, at Enhver, som har læst Statsrevisionens Betænkning, maa faae det Indtryk, at saavel den nuværende som tidligere høitærede Marineministre virkelig med Skjønsmhed have gjort, hvad der skulde gjøres, og navnlig med Hensyn til en tidligere høitæret Marineminister skal jeg sige, at jeg med Glæde har set, hvorledes flere efter min Mening lidt naive Indstillinger fra Bærftet ere afgjorte og besvarede paa en meget forstandig Maade. Naar det imidlertid fra alle Sider erkjendes, at Ministeriet har gjort, hvad der skulde gjøres, og naar der i disse Dage vil komme til at foreligge et Lovforslag om Søværnets Ordning, saa faar jo Rigsdagen derved al den Leilighed, som behøves til paany at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Organisationen af Bærftet er heldig, eller hvorvidt det ikke netop er deri, at Marsagen til de paa Klagede Zeil maa søges for en ikke uvæsentlig Del og til gjennem dette Lovforslag at bestemme, hvorledes Styrelsen herefter bør være. Jeg kan ikke se, hvad der nu skulde opnaas ved den Indstilling, som her er fket, eller hvad der i det Hele taget skal vindes, dersom vi vilde fordybe os enten i Historien om Besigtelsen eller om Kullene. Jeg ser ikke, at det er muligt at opnaa Andet, end hvad der allerede er opnaaet, og at give Ministeriet en Tilrettevisning for dette Forhold vilde jeg finde aldeles uretferdigt, hvad enten man vilde give den med Præbikatet af vedvarende eller ikke vedvarende eller under hvilken Form, man nu vilde give den. Dersom der nu skulde behøves nogen Udtalelse, saa skulde det da i det Mindste fra min Side være en varm Anekjendelse for den Iver og Nidkjærhed, hoorned to Marineministre have taget sig af Bærftets Anliggender, og en Forventning om, at det Lovforslag om Søværnets Ordning, som vil blive forelagt, maa indeholde fyldestgjørende Regler for Bærftets Organisation. At udtale nogen Dabel over Ministeriet under denne Sag forekommer mig derfor at være uretferdigt, og en hvilkenkomhelst af de foreslaaede Indstillinger, som vedtages, maa nødvendigvis opfattes som en Tilrettevisning, der gives Ministeriet af Rigsdagen, hvortil jeg ikke synes der er mindste Anledning.

Formanden: At den ærede Læser berørte den forhenværende Folkethingsmand, hvis Navn tidligere i Dag er nævnt her, havde sin naturlige Grund deri, at denne forhenværende Folkethingsmand jo staar i et særligt Forhold til Sagen; men lige fuldt maa jeg finde det urigtigt, at man kommer ind paa den Paagjældendes øvrige personlige Forhold, som ere Sagen uvedkommende.

Nosvørn-Teilmann: Jeg skulde ogsaa meget gjerne gaa ind paa den Tanke, som det ærede Medlem, der nu havde Ordet, havde, nemlig at udtale en Anekjendelse for den Iver, som Marineministeriet har vist for at tilvejebringe bedre Orden paa Bærftet. Man vilde indskrænke den til to Marineministre; jeg kunde ønske at udstrække den til tre; men jeg kan ikke se, hvorledes man under denne Sag, som dog angaar en Kvittance for Regnskabet, kan komme til at udtale en saadan Anekjendelse. Det ærede Thing har havt den Belvillie at sætte mig ind i Udvalget, jeg har derfor selvsjælgelig mange Gange maattet overveie denne Sag, og jeg har ogsaa kjendt den Uvei, at man kunde give en saadan Anekjendelse; men det forekommer mig ikke, at Noget, der kommer til at ligne en Dagsorden, passer, naar Thinget har at votere om, hvor vidt der skal gjøres Ansvar gjældende eller ikke. Min Grund til at forlange Ordet var forresten ikke, at jeg vilde gaa nærmere ind paa denne Sag, som har beskæftiget os baade i Dag og i Gaar saa meget, at jeg vilde ønske, den nu maatte kunne hvile. Jeg vilde ønske, at det ærede Thing i Udvalgets Udtalelser blot vil se en Tilbøjelighed til — saaledes som den ærede Ordfører har udtalt — at stille de Paagjældende, som efter vor Mening vare lidt strengt medtagne i Statsrevisionens Betænkning, i et mildere Lys, og jeg haaber, at de Udtalelser, som vi i Dag have hørt baade af den ærede Ordfører og navnlig af den ærede Marineminister, i saa Henseende maa virke heldbringende. Det er min fulde Overbevisning, at der ved denne ene Leilighed, ved denne Besigtelse, vel har fundet Uregelmæssigheder Sted og Uordener — kan jeg sige —, men at det er Uordener, som egentlig nærmest have deres Grund i, at Forretningsgangen paa Bærftet ikke er saa fyldestgjørende, som man kunde ønske det. Vi maa Alle erkjende, at det er en stor Mangel, at Forholdet er ordnet saaledes, at den Mand, der er Formand i Besigtelseskommissionen, kan blive bortfalbt til andre Forretninger, medens denne vigtige Forretning desuagtet under hans Fraværelse bliver fortsat. Derom nærer Ingen nogen Tvivl, og med Hensyn dertil ere vi saa heldige at være i fuld Samstemning med den høitærede Marineminister. Der er jo truffet tilstrækkelige Forholdsregler til for Fremtiden at forebygge noget Lignende. Hvad der nærmest gav mig Anledning til at ønske Ordet, var den Udtalelse, hoorned det ærede 5te kongevalgt Medlem (Fischer) igaar sluttede sit Foredrag. Man gjorde opmærksom paa, at Statsrevisionens Indstilling paa ingen Maade var bygget alene paa det ene Tilfælde, Antagelsen af Lønner, men at det var flere forskellige — fire — Postter, hoornaa Statsrevisionens Indstilling som Konklusion var støttet. Jeg maa erkjende, at det var en berettiget Udtalelse af det ærede Medlem. Jeg maa beklage, at vi ikke i Udvalget